

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΙΑ ΑΘΗΝΑ

ΦΟΝΟΣ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ

Μία αιματηρή τραγωδία σ' ένα οικόπεδο των Αθηνών. Οι Γιαννούλδης και οι Σπυριδής. Η παράγκα που μεταβάλλεται σε φρέσκι. Όπου εμφανίζεται το βασιλικό άμαξι. Ο Γεώργιος Α' στον τόπο της μάχης. Ο νεκρός έφηβος. Οι τραυματισμένοι διαχωρίζονται. Πολιτειακά ένος σπιτιού. Ο άνακτις της εξέταζει τον βασιλέα. Η κηδεία του θύματος. Ο άλλοηλοσπαρχμός δύο Αθηνάϊκων οίκογενειών, κτλ.

τός, έντελώς άδικα !..

Θά έξιστορησίουμε έδώ τά δραματικά αυτά γεγονότα, που συνεχίζονταν τότε τον Βασιλέα και όλη την Αθήνα.

Στους πρόποδες του μνημείου Φιλοπάτου υπάρχει μιά θέσις, όνομαζομένη «Κολωνάκι», γιατί κάποτε βρέθηκε εκεί μιά αρχαία στήλη (κολώνα). Στην περιοχή τής θέσεως αυτής, μεταξύ των διαφόρων οικοπέδων (που σήμερα έχουν όλα χτισθή), υπήρχε και ένα αρκετά μεγάλο, άμφισθητόμενο από δυο Αθηναίους οικογενείας : Την οικογένεια Σπυριδίου και την οικογένεια Γιαννούλη. Ένώ λοιπόν ή κυριότης του οικοπέδου βρισκόταν σέ άμφισθητή, ο Χρ. Γιαννούλης πήρε ανθρώπους κι' έχτισε στη μέση μιά παράγκα. Τό χτίσιμό τής παράγκας, σέ τέτοιες περιστάσεις, σημαίνει ότι εκείνος που την χτίζει παίρνει κυριότητα του οικοπέδου. Την αφαίρεση αυτή σημασία συνήθως ένισχύουν οι οικοπεδοφάγοι, βάζοντας μέσα στην παράγκα και μαράβια ένόπλιους, με την έντολη να χτυπήσουν τους αντίπαλους των. Αυτό έκανε και ο Χρ. Γιαννούλης. Άμα έτελειώσε τό στήσιμό τής παράγκας, έγκατέστησε μέσα δέκα άπολοφόνους, με άρθωνα πολεμοφόδια και με τή διαταγή ενά χτυπήσουν, έν ανάγκη, στο κράς.

Μόλις ο άρχηγός τής άλλης οικογενείας Δημ. Σπυριδής έμαθε την καταπάτησι — όπως την θεωρούσε αυτός — του οικοπέδου ετους, έπιασε τον άδελφό του Γεώργιο και τον συγγενή του Αθανάσιο Σιδέρη και ξεκίνησαν και οι τρεις όπλιμένοι για τό οικόπεδο. Άλλά τή στιγμή που ξεκινούσαν από τό σπίτι τους, τους άντελέφηθη ένας άνήλικός τους, 17 έτών, μαθητής του Λυκείου Διαλημά, όνόματι Νικ. Παπαδόπουλος, και ζήτησε να τους άκολουθήση. Οι δυο Σπυριδής του έλεγαν να μείνη. Εκείνος όμως, σαν να τον έσπρωχνε ή κακή του Μοίρα, έπέμεινε να τους άκούσθηση.

—Άφήστε τον νάρθη, ελτε τέλος ο θεός του ο Σιδέρης.

Κι' έτσι ξεκίνησαν και οι τρεις για τό Φιλοπάτου, άποφασισμένοι να γκρεμίσουν την παράγκα.

Υστερα από μισή ώρα, έφτασαν εκεί και είδαν δλους τους άπολοφόνους να κáθνται γύρω στην παράγκα και μαζί τους τό Χρ. Γιαννούλη, που ήταν και μονοφθαλμός. Άπό τους τέσσερες, έπληρώσε τότε περισσότερο στην παράγκα ο Δημ. Σπυριδής, και ελτε στο Γιαννούλη :

—Δέν μού λές, με ποιά δικαίωμα χτίζατε σέ ένό οικοπέδο ;

Στην έρώτησι αυτή ο Γιαννούλης άπάντησε με μιά βαρεία βρισιά. Αυτό ήταν ή πρώτη άφορηή τής συμπλοκής. Πληρώσαν άμέσως κι' οι άλλοι οι άρχισε γενική λογομαχία, βιολογιές, βρισιές, σπρωξίματα κτλ. Σέ μιά στιγμή ένας από τους μαράβια δομά άξωφανη και χτυπά τον Δημ. Σπυριδίου στο κεφάλι, κι' ένα ρόπαλο.

Τό πρώτο αίμα έβγαζε τό χύμα τό οικοπέδο.

Άμέσως ο Γιαννούλης και οι άλλοι μαράβια του έφόρησαν κατά του Σιδέρη. Ο Γιαννούλης κρατούσε προτεταμένο έναντιον του ένα βίλο μονόκαννο. Δέν πυροβόλησε όμως. Προσπαθούσε μόνο να τον πληρώσει. Όταν οι δυο αντίπαλοι συναντήθηκαν, ο Σιδέρης κατάφωσσε ν' αρπάξει από τά χέρια ένός μαράβιον τό βίλο του, τό έρωξε κάτω και τό έσπασε.

Η συμπλοκή από κείνη τή στιγμή έγενεκευθη. Οι άνθρωποι του Γιαννούλη, όπλισμένοι βίλο σαν άστακοί, παρατάχτηκαν ά-

ροβολιστά, πρόβυλλαν τά βίλα των κατά των αντίπαλων Σπυριδίου και άρχισαν τους πυροβολισμούς.

Τή στιγμή εκείνη ο Βασιλεύς Γεώργιος, με τον ύπασπιστή του Παπαδιαμαντόπουλο, κατέβαιναν με άμαξι την όδω Φαλήρου. Μόλις ο Βασιλεύς άκουσε τους πυκνούς πυροβολισμούς, έλαβε ζοηρό ένδιαφέρον και διάταξε τον άμαξι του να διευθυνθή στο μέρος τής εμάχης, όπως την έχαρκτηρίσε...

Και ήταν, αλήθεια, σωστή μάχη. Πανικός είχε καταλάβει τους πυροβόλους και τους διαβάτες κι' έτρεχαν βίλο να βρουν καταρύγιο, να σωθούν από τις σφαίρες. Οι πυροβολισμοί, πυκνοί, έξακολούθησαν ένα τέταρτο τής ώρας. Σέ βίλο αυτό τό διάστημα δέν έδρανε κανείς από μακρύν, παρά σύννεφα καπνού, και δέν άκουγε παρά βρισιές, κατάρες, φωνές άπελπίστας και πόνου. Τή στιγμή που οι πυροβολισμοί άραιώθηκαν κι' έπαφαν, ή βασιλική άμαξα έφτασε έπι τόπου. Ο Γεώργιος και ο ύπασπιστής του πήδησαν κάτω. Ο Βασιλεύς έφερε μικράν στολήν νανάροχον, ο Παπαδιαμαντόπουλος όμως ήταν με τά πολιτικά του.

—Πάσατε ! Πάσατε !.. φώναξε όργισμένος ο Βασιλεύς. Τί έχετε και σκοτώνεστε ;

Η άτιμόσφαιρα ήταν γεμάτη καπνό και μίσος. Καταγής είχαν πέσει αμόφορτοι ένας νεκρός και τρεις — τέσσερες πληγωμένοι. Ο νεκρός ήταν τό δυστυχισμένο παιδί, ο μαθητής Παπαδόπουλος. Μιά σφαίρα του είχε διαπεράσει τό άριστερό πλευρό και τον θώρακα, και ο ώρός έφηβος — που ήταν και άθλητής του «Έθνικού Συλλόγου» — στριφογύριζε στο χύμα, κλαίγοντας και φωνάζοντας τό θείο του :

—Άχ, Μήτσο μου, κάρκα !.. Κάρκα !..

Ο Βασιλεύς έσκυψε επάνω του συγνημένος.

—Πού είσαι χτυπημένος, παιδί μου ; τον ρώτησε.

Άλλ' ο δυστυχής έφηβος ήταν πάλι νεκρός και ή βασιλική έρώτησις έμεινε χωρίς άπάντησι.

Κοντά στο πτώμα του Παπαδοπούλου κóιτοταν πεσιμένος ο Άδ. Σιδέρης, βαρεία τραυματισμένος στο κεφάλι με σφαίρα, ο ένας Σπυριδής, χτυπημένος στο πόδι, και ο άδελφός του, με σπασιμένο τό κεφάλι από ρόπαλο... Ο Γιαννούλης και οι μαράβια του είχαν σπεισίσι να έξαφανισθούν.

Ο Βασιλεύς, ο ύπασπιστής του και ο άμαξις του ήσαν οι μόνοι που μπορούσαν να βοηθήσουν τους τραυματισμένους. Έντυχως όμως, ύστερα από λίγες στιγμές, ήθεε καλλάζοντας μιά περιπολία έπίτακτον χωροφυλάκων, που είχαν από μακρύν άκούσει τους πυροβολισμούς. Ο περιπολάχρης άσπίσσε περισσότερο από τί θέα του Βασιλέως, παρά από τά θύματα τής συμπλοκής.

—Έμπρός, μεταφέρετε γρήγορα τους χτυπημένους !.. διάταξε ο Γεώργιος. Στο νοσοκομείο !..

Στή βασιλική άμαξα έφορτώθηκαν άμέσως τό πτώμα του μαθητού και οι τρεις τραυματία και κατά διαταγήν του Βασιλέως μεταφέρθησαν στο γεροντικό Στρατιωτικό Νοσοκομείο, όπου και έπιστολήθη ο θάνατος του Παπαδοπούλου.

Ο Γεώργιος με τον Παπαδιαμαντόπουλο έγύρισαν πειδί στο παλάτι.

—Εχάσατε τον περιπάτο σας, Μεγαλειότατε, ελτε ο ύπασπιστής.

—Τό χειρότερο ήταν τό θέαμα που είδα. Έχασα βίλο τό κέφι μου, άπάντησε ο Γεώργιος δούσθως.

Και άμέσως έζήτησε τηλεφωνικά πληροφορίες από τό διεθυντή του νοσοκομείου, για την κατάσταση των θύματων, και από τον άστυνόμο του Α' Τμήματος Πολυχνύκου, για τά αίτια τής εμάχης. Την άλλη μέρα, που έγινε ή κηδεία του θύματος, ο Βασιλεύς έστειλε ένα στεφανίον από λουλούδια του Άνακτορικού Κήπου.

—Αυτό τό παιδί τό πόνεσα σαν να ήταν δικό μου ! ελπε.

Μέσα στην παράγκα του Γιαννούλη οι χωροφυλάκες άνακάλυψαν δλόκληρο άπολοστάσι.

Ο Γιαννούλης, μόλις άντελέφηθη ότι πλησιάζουν οι χωροφύλακες, τβώθηκε στα πόδια. Κατέφυγε στο σπίτι του, στην όδω Βότσαρη 15, και κρύφτηκε... Σέ λίγη ώρα όμως ή άστυνομία έκώλωσε τό σπίτι και οι χωροφύλακες έχτύπησαν την πόρτα, καλώντας

Ο Βασιλεύς Γεώργιος κατά τό 1907

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κριτικασμολογία)

χαριτωμένη βεντέττα του Γερμανικού κινηματογράφου Κάτε φόν Νάγκε, η οποία, ως γνωστόν, εινε κόρη ενός ανώτερου αξιωματικού και έπιστου φίλου του Κάιζερ, διακρίφεντος κατά την διάρκεια του Πανερωπαικού πολέμου, η γοητευτική λοιπόν Κάτε, έκανε τελευταία μιá σπουδαία ανακάλυψη, σκαλίζοντας μερικά παλιά χαρτιά του πατέρα της. Μεταξύ αυτών βρήκε και μιá αυτόγραφα έπιστολή του Κάιζερ προς τον συνταγματάρχη φόν Νάγκε. Πρέπει τώρα να σημειωθεί ότι ο Γουλιέλμος κ' ο πατέρας της καλύτερης είχαν σπουδάσει μαζί στη Στρατιωτική Ακαδημία του Μονάχου και ότι ο πρώτος ελχε βραβεία ένα χρόνο δευτέρου. Στην έπιστολή αυτή, χρονολογημένη από τις 17 'Ιουλίου 1916, ο αυτοκράτορας της Γερμανίας, αναφερόμενος σε μιá κινηματογραφική παράσταση, που ελδε στο μέτωπο, έγραφε, μεταξύ άλλων, στον έπιστολό του συνταγματάρχη :

«Η ταινία που παρακολούθησα κατ' ανάγκη, για να δείξω ότι διασκεδάω μαζί με τον στρατό μου, μου έκανε θλιβερή έντυπωση... Τι άνηθικότες, τι έξοχρόνιστοι !... Απορά πώς υπάρχουν σούβροι άν' έρωτα, που πηγαίνουν στον κινηματογράφο... Έγώ προσπαθώ να σουβελώσω να μην άφησει ποτέ τις κόρες σου, όταν θα μεγαλώσουν, να πατήσουν το πόδι τους σ' αυτές τις σκοτεινές αίθουσες... Φανταζομαι όμως ότι κι' εσύ, σαν στραγικός και άποητικός πατέρας, θες έχεις κάνει πριν από μένα τη σκέψη αυτή...»

Πού να φανταζόταν ο Κάιζερ, γράφοντας την έπιστολή αυτή, ότι μιá από τις κόρες του βλαιοφύλου συνταγματάρχη, τις όποιες ήθελε να προσφιλίζει από τη διαφθορά, θα γινόταν μιá μέρα ή πώ σαχλαρίνα πρωταγωνίστρια του Γερμανικού κινηματογράφου.

Μιá ανταπόκριση από τη Μαντζουρία, δημοσιευμένη στην Παρισινή εφημερίδα «'Ορντορ, μιά πληροφορεί ότι οι 'Ιάπωνες έχουν σκοτώσει μέσα σ' ένα μήνα τρεις Ρώσους άπερατές, οι όποιοι γυρίζανε διάφορες κινήσεις από τις λαϊκές συνεισίες του Σινγκ - Κίγκ. Η 'Ιαπωνική άρχής δικαιολογήθηκαν γι' αυτά τα έγκλήματα, λέγοντας ότι οι άπερατές, Μπλοξέβικο βλαιο, έπαιρναν αυτές τις σκηνές για να τις προβάλουν στη Ρωσία, ως άποδείξεις της δυστυχίας που μαστίζει σήμερα τις λαϊκές τάξεις της Μαντζουρίας και για να έρεθίσουν περισσότερο τους Ρώσους εναντίον των 'Ιαπώνων.

«Ο Αντρέ Μπερλιέ, ο συμπαιθικός αυτός χολαστός — τόσο από σοσιατική, όσον και από καλλιτεχνικής άπόψεως ! — του Γαλλικού κινηματογράφου, εινε ο πιο ταπεινός και φιλικός άνθρωπος του κόσμου. Άστόσο, έχει κι' αυτόν φωνιά να παραδοθή. Ο Γιαννούλης όμως δεν άνογη, άπορρασιμένως ν' αντιτάξή ένοψη άντίστοια.

—Θά πέρουν χάμο κι' άλλα κορμιά ! Έλεγε. Δεν παραδίνουμαι !... Τότε ο επί κεφαλής των γυροφιλάνων ένομοτάρχης Βασίλειος Κορονιός έπήδησε από τον τοίχο στην αυλή του σπιτιού, ανέθηκε στο δωμάτιο και με το πιστόλι στο χέρι, συνέλαβε τον Γιαννούλη. Στην άρχή ήταν άπίσασος. Όταν όμως έμαθε ότι ο μαθητής έσοτωδής και πού πάντων ότι ο Βασίλειος άποπροσώπως παρακολούθησε το έγκλημα, ο οικοδεσφότης έγρασε το ήβητο του. Και δικαιολογούμενος, έλεγε στον άστομό του Α' Τμήματος :

—Έγώ δεν είμαι κακούργος και ούτε ελχα σκοπό να προκαλέσω τη συμπλοκή που έγινε 'Ημιον με τους άνθρώπους μου στο οικόπεδό μου, όταν οι άνθρωποι του Σηροτήρη ήρθαν και μιáς έπετέθησαν, και τότε έμεινε, για να σωθώμε, ρίξαμε μερικά ντουφέκια, για να τους φοβίσουμε. Αίττοι όμως άρχισαν να μιáς χυσιούν με ξύλα, και μάλιστα ρίξανε κάμιους πιστολιές καταπάνω μας. Τό τότε ήντε βίστερα δεν γνωρίζω, γιατί έγώ έφωνα και πήγα σπίτι μου.

—Τό οικόπεδο εινε δικό σου ;
—Και βέβαια δικό μου εινε ! Έγώ έχω και άδεια άκόμη να οικοδομήσω. Γι' αυτό έστησα και την παράγκα εκεί. Οι Σηροτήρηδες δεν έχουν νομίμως τίτλους κυριότητας. Πώς ξεφύτρωσαν με τόσο τσιουπέ στο οικόπεδό μου, δεν μπορώ να καταλάβω... Αντάμια για τό αμια που χύθηκε. Άς θύνονται οι φατζάτες...»

Η άνάκριση υπέβαλε σε έξέταση πολλούς, μιá βλαιο οι μάρτυρες περιδεύαν τα πράγματα. Οι κυριότεροι άπότατες ήσαν ο Βασίλειος, ο Παπαδιαμαντόπουλος και ο άμαξάς του Γεωργίου. Ο Γεωργιος Α' έξεδήλωσε όλη τη φρίκη του για τα άμαχητά γεγονότα, μιá οι ένοχοι δεν μπόρεσαν να βρουν ποιάς άπ' όλους τους υπαρόχους έσοκώτες τό άτυχο παιδί, κι' έτσι ο δρόστης τη γλίτωσε.

τός τα έλαττώματά του, εκ των όποιων τό κυριότερο εινε η άδηγασία ! Εινε ικανός να καταφοχθήσει εύκοια μιá μακαρόνια, πριν... άρχισει να τρώη ! Τελευταία, ο Ρενέ Λερεβό κίλασε σε τραπέζι μερικούς συναδέλφους του. Μεταξύ αυτών ήταν και ο Άντρέ Μπερλιέ. Με την εύκαιρία αυτή, ο Λερεβό θεώρησε ίσοχρόνιστο του να προσέθει στην έντυπη πρόσκληση και τό παρακάτω έξοχρονικό έσοτεφώρημα :

«Έπιστολή στο βέτινο θα λάβη μέρος και ο άναστης κ. Άντρέ Μπερλιέ, είσοπορεύοντι οι καλεσμένοι — για να μη βρεθούν προ άπρόσδοκτου, πού θα τους κάνομε ίσως να σηκωθούν νηστικοί από τό τραπέζι — ότι δεν θα έλαττει αν έπαιρναν μαζί τους, για κάθε ενδεχόμενο, και λίγα κρού φαγητά !...»

Εινε τάχα άνάγη να σάς πούμε ότι εκείνος που γέλιασε περισσότερο με τό άστείο αυτό, ήταν ο βίος ο Μπερλιέ, ο άκακος και μακροθύμιος Μπερλιέ !...

Άπό τό Γαλλικό κινηματογραφικό περιοδικό «Σινεμά» πληροφορούμεθα ότι η Γαλλική κυβέρνησις σκέπτεται να χρηματοδοτήση μιá 'Εταιρεία, για να κινηματογραφησι τα έργα τέχνης, που φιλοξίστανται στα Μουσεία όλης της Γαλλίας. Με την εύκαιρία αυτή, τό «Σινεμά» υπενθυμίζει στους άναγνώστες του ότι τρεις φορές μέχρι σήμερα έληφθη η άπόφασις αυτή, χωρίς όμως και να πραγματοποιηθή στο τέλος...»

Ένας άκόμη ήθοποιός, ο όποιος διατιζει σήμερα, ενώ άλλοτε ελχε γκωκίσει τους δόξεις και πλούτον : Ο Χάρου Πήλ, ο τόμορφος άκροβάτης, ο λαοτιχένιος άνθρώπος... Άπό δόξολογη χρόνια έχει ο Πήλ να παίζει σε φίλμ, γιατί έπαυε πει να έχη την παληά του εύκαιρία. Δεν εινε, έξ άλλου, και νέος. Σαράντα τριών χρόνων... Και η ζωή που έκανε, τον κατέβαλε πρόωρα... Η άλήθεια βέβαια εινε ότι ο Χάρου Πήλ θα υποσείσει, με τα χρήματα που κέρδισε από διάστημα δώδεκα έτών, να έχη σήμερα ένα καλό εισόδημα και να μην άντικυρήξη τό φάσμα της πτώχειας... Μά ο Χάρου Πήλ ήταν γυντζές, ήταν σπάταλος, γιατί νόμιζε ότι θα εύρισκε πάντοτε εύκαιρία, ότι ελχε καιρό άργότερα να κάνει οικονομίες... Τώρα ο Χάρου ζη ποιούντας : τα ταμπλά και τα παλιά έπιπλα, που άγόρασε στην έποχή της δόξας του. Αβριο θα καταντήση ίσως — όταν δη ότι δεν υπάρχει έλπίς να τον προσλάβη καιμιá 'Εταιρεία — άσημαντος άκροβάτης σε κανένα έπαρχικό λιποδρόμιο... Και μεθούριο....»

Ο Λιονέλ Μπαρριμμορ στο πινάο

πάχει μιá πληροφορία ότι σκέπτεται να τον προσλάβη ο Ντούγκλας Φαίριμανκς, στην νεοιδρυθείσα 'Εταιρεία του.

Στά σενάριο του Έλοστη, έξω άπ' τό Λονδίνο, άρχισε τό γύρισμα μιáς θεαματικής ταινίας, με θέμα τό «Ταξίδι στη Σελήνη». Καθώς θα θυμόμαστε οι άναγνώστες μας, ο Γερμανός σκηνοθέτης Φριτς Άλφν γύρισε, πριν από λίγα χρόνια, μιá πολύ καλή ταινία με τό ίδιο θέμα. Θά τον υπερέβαλε άραγε ο Άγγλος σενάριογράφος ;

Ο Μάρκ Μπερναό, ο σκηνοθέτης των «Ευρέλιων Σταυρών» και της νέας έκδόσεως των «Αθλιών του Ούγκω, άπόφασισε να γυρίσει και την φουλική «Παναγία των Παρισίων». Τό όλο τό Κουασιόδο — πού τότε υπεδόθη με άρπαστη τέχνη ο Λόν Τσανέ, στο φίλμ που γυρίστηκε στην Άμερικη πριν από κάμποσα χρόνια, θα τον κάνει ο μέγας ήθοποιός του θεάτρου Πιτόφ.

Τελείωσε τό γύρισμα της «Νύχτας», της τελευταίας ταινίας του Μπαρνοτέλλι. Τό φίλμ αυτό θα προβληθή κατά τα μέσα Σεπτεμβρίου. Με την εύκαιρία αυτή σάς πληροφορούμε ότι υπάρχουν πολλά φίλμ τελειωμένα — και μεταξύ αυτών ένα του Ρενέ Κλαίρ — τα όποια όμως δεν προβάλλονται άκόμη, επειδή η έποχή εινε ακατάλληλη για κινηματογραφικές πρώτες.

Γνωρίζετε ότι :
—Η Μαίρη Πικφορντ έχει άσπρα μαλλιά από διαίτια και ότι κατορθώνει να τα ευφανίζη ξανθά, χωρίς σε μιá έξοχρητη βαφή !...
—Ο Τιμ Μάκ Κού, ο λαοφιλής πρωταγωνιστής τόσοσ φίλμ του «Φάο - Ρουέστε», έκανε πρό δεκατέσσε ημεσών έγχείρησι σκαλοκραυιδίτιδος και ότι η κατάστασις του κρίνεται σοβαρά από τους γιατρούς !...
—Ο Μαχάτυ, ο διάσημος σκηνοθέτης της «Εκστάσεως» και του «Έρωτος», εινε ηλικίας 29 μοναχά χρόνων !...
—Ο Άλμπερ Προζάν έξερει άπ' έξω δόξολογη σχεδόν τό ποιητικό έργο του Βίκτωρος Ούγκώ !...